

[Korsgaard.]

Konservative, og Kandidaterne flytter over til Venstre. Og denne Fordeling synes jeg i og for sig ikke er saa gal.

I øvrigt maa jeg sige om Socialdemokratiet, at naar det er gaaet dem saa godt, som det er, er det min sikre Overbevisning, at det i Hovedsagen er, fordi de mener endnu at kunne sige, at den Tilpasning, som vi dog alle sammen regner med, kan foregaa, uden at det kommer til at gaa over en meget bred Front. Vi faar nu at se — det kommer jeg for øvrigt tilbage til —, om det overhovedet lader sig gøre.

For de tre store Partiers Vedkommende — for man vil vel ikke mere kunne forlange, at man skal kalde det radikale Parti et stort Parti, det er nu akkurat Halvdelen af det, det næstmindste er, saa nu maa det gaa ned i anden Klasse — maa jeg sige, at det gik Socialdemokratiet glimrende, de Konservative efter Omstændighederne dog nogenlunde anstændigt og Venstre rigtig slet.

Hvad de Radikale angaar, synes de jo at gaa støt og roligt i en fuldkommen bestemt Retning, og det forbavser mig ærlig talt ikke, for hverken her i Salen eller ude paa Vælgermøderne synes det mig muligt at finde ud af, hvilken Forskel der overhovedet er paa Radikale og Socialdemokrater, og naar man dog vil det samme, hvorfor saa ikke tilhøre det samme Parti? Det antager jeg heller ikke, Socialdemokratiet har noget imod, at Vælgerne efterhaanden synes at mene.

Til de Radikale har jeg i øvrigt kun en Bemærkning om Udenrigsministeren, som jo spillede en vis Rolle i Valgkampagnen. Jeg vil gerne have Lov til at spørge, hvad det egentlig er for Velgerninger, Udenrigsministeren har gjort Landet. Udenrigsministeren er jo sikkert paa mange Maader en udmærket Mand, men jeg synes dog, ingen kan benægte, at i de store Spørgsmaal har han altid set forkert. Jeg synes, heller ingen kan benægte, at naar vi staar i Forhandlinger med England, som faktisk regeres af et konservativt Ministerium, selv om der som Ministerchef haves en Mand, der tidligere var Socialdemokrat, saa er det uforstaaeligt, at man med nogen som helst Ret skulde kunne mene, at en Mand indstillet som den højtærede Udenrigsminister, altsaa dansk Radikal, akkurat skulde være

den rigtige Mand til at forhandle i England. Jeg forstaar det ikke, og naar man til Forhandlingsleder i England snart har en Minister, snart en anden, henholdsvis altsaa Udenrigsministeren og Finansministeren, saa maa jeg deri se et Tegn paa, at heller ikke Socialdemokratiet mener, at den højtærede Udenrigsminister til enhver Tid akkurat er den rigtige Mand at have derovre.

I øvrigt var der jo ved Valget to mindre Partier, man kunde maaske sige helt smaa Partier, som har en vis Interesse, for det første Retsforbundet, for det andet Kommunisterne. Hvad Retsforbundet angaar, har man det Indtryk, at det egentlig rekruteres fra Vælgere, som ellers vilde stemme radikalt, Vælgere, som vel nok i Almindelighed vil sige, at de er indstillede paa en Samfundsordning, som giver gode Kaar ikke mindst for de smaa. Men jeg kan ikke bedømme Retsforbundets Lære anderledes end, at naar de nu for det første har set alt det blive slaaet i Stykker, som Tiden i Øjeblikket slaar i Stykker paa Grund af de store Forandringer ude i den store Verden, og naar man dernæst ved en Nyordning som den, Retsforbundets Ordning i sig selv vil være, har faaet slaaet yderligere noget i Stykker, fordi enhver Nyordning slaar en Masse i Stykker, og man saa endelig er kommet saa langt og skal begynde paa det Stadium, saa er der en Ting, man ikke har forandret, det er Forskellen paa Menneskenes Dygtighed til at klare sig. Men overfor dette siger i Virkeligheden Retsforbundet, at der skal være fuldkommen frit Slag for den dygtige og den mindre dygtige. Ved den Samfundsordning, som Retsforbundet vil have, faar man ikke mere, end man selv kan bjerge sig; altsaa det, vi nu kalder den sociale Lovgivning, er bortfjernet. Følgelig kan jeg ikke tænke mig andet end, at den Tilstand, man vil komme ind i, vil blive ganske overordentlig vanskelig for dem, der nu en Gang fra Naturens Side er daarligt udrustede.

Jeg kan derfor ikke forstaa andet end, at Retsforbundets Lære i Virkeligheden er den mest reaktionære Lære af dem, der praktiseres af politiske Partier i dette Land. Maaske dog med Undtagelse af Kommunismen. For i Retsforbundets Lære er der dog det, at den, der har gode Evner, kan udvikle sig, som han vil, men hvad